



Sanja Mihajlović Konstadinovska

MASLAČAK

Imali su priče koje, takoreći, niko nije beležio. Samonikli su, nisu bujni, nemaju primamljive boje, ne mirišu, niko ne uzdiše za njima. Dečja ruka otkida ih samo da bi ih oduvala, ali ne i da ih odnese kući da bi ih stavila u vazu. Kad se seme ovakvih priča razveje, dete pokriva uši, jer mu odrasli kažu da se od njih može ogluveti. Što od vetra, što od dečje zna-
tiželje, oni produžavaju da prkose lepoti i ljudskoj sujeti.

KUPUS

Ovu priču možete da čitate u slojevima ili u sitno iseckanim delićima. Kad je čitate u slojevima, ona se polako otkriva i važniji je sam proces ogoljavanja priče negoli njena srco-likost, koja se najčešće može protumačiti kao egzistencijalna praznina ili kao autoreferenci-
jalna srž. Kad je čitate u delovima, najčešće mora da bude začinjena s drugim referencama, inače praznine koje stvara biće besmislene ili, u najmanju ruku, bljutave. U nekim kulturama, priča može da obmota homogenu smesu elemenata, sasvim različitog porekla i kalorija, i ta priča je tradicionalno poznata kao priča-sarma.

*(S makedonskog preveo **Duško Novaković**)*